

Αφιέρωμα στον μεγάλο Άγιο Γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή (1ο μέρος) (Μοναχός Αρσένιος Σκήτη Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους)

/ [Πεμπτούσια](#)

Με το να παραμένει κανείς σε έναν χώρο, όπου υπάρχουν σπάνια πολύτιμα αρώματα ένα πράγμα θα συμβεί. Θα ευωδιάζουν τα ρούχα του και ο ίδιος ολόκληρος από την ευωδία των σπανίων αρωμάτων που υπάρχουν στο χώρο εκείνο. Κάτι ανάλογο συμβαίνει, όταν παραμένει η διάνοιά μας και η όλη ενασχόλησή μας σε βίους και κατορθώματα οσίων ανδρών. Εγώ ο ταλαίπωρος ομολογώ, πως δεν έχω κατορθώσει ούτε στο ελάχιστο να βρίσκεται η σκέψη μου στη ζωή των Οσίων, διότι εκ νεότητός μου η διάνοιά μου έγκειται στα πονηρά.

Ωστόσο όμως, αποφάσισα και πήρα την τόλμη να ασχοληθώ και να γράψω λίγα ψελλίσματα για έναν μεγάλο Όσιο του εικοστού αιώνα. Και λέω μεγάλο, διότι εκτός από τα μεγάλα τα της Πίστεως κατορθώματα που εποίησε, είναι μάλλον και ένας αδικημένος Άγιος της εποχής μας. Και αυτή η αδικία του προσθέτει επιπλέον μεγαλοσύνη. Φυσικά, ο λόγος μου είναι για τον περίφημο Όσιο Γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή.

Ο Άγιος Γέροντας Ιωσήφ προέρχονταν από μία ευλογημένη πολύτεκνη οικογένεια. Εκ νεότητός του εκδηλώθηκαν μερικά προφητικά σημεία, τα οποία προανηγγέλλαν μυστικώς την αγία μετέπειτα ζωή του. Βλέπουμε πως, όταν άρχισε να μεγαλώνει και να εργάζεται στην Αθήνα εκείνη την εποχή διέκρινε το χαρακτήρα του μια ασυνήθιστη ευσπλαχνία, που τέτοια ευσπλαχνία μόνο σε Αγίους τη συναντούμε. Επίσης διηγείτο ο ίδιος, ότι όταν ξεκίνησε να δουλεύει στην Αθήνα έλεγε: «ή θα πλουτίσω ή να πεθάνω. Μπούχτισα τη φτώχεια και τη δυστυχία στο σπίτι»*.

Αυτή η φράση του αγίου ήταν προφητική για το μέλλον της μοναχικής του ζωής, διότι σε καμία περίπτωση δεν ανέχθηκε να ζήσει τη ζωή της καλογερικής μέσα στη φτώχεια και στη δυστυχία, δηλαδή φτωχός από χαρίσματα της Θείας Χάριτος και δυστυχής από τα πάθη της αμαρτίας. Άλλωστε, στο βίο του που τον έχουν γράψει τα πνευματικά του τέκνα, φαίνεται καθαρά η αγωνία του Οσίου Γέροντος και η αναζήτηση μέχρι αίματος της Θείας Αντιλήψεως και Παρηγορίας, έως ότου την κάνει κτήμα του και έτσι να είναι πλούσιος από πνευματικά αγαθά. Βλέπουμε λοιπόν, πως όπως εμίσησε στον κόσμο τη φτώχεια από τα υλικά αγαθά, έτσι εμίσησε και τη φτώχεια από τα πνευματικά. Και η φτώχεια από τα πνευματικά σημαίνει στέρηση από τις ενέργειες της Θείας Χάριτος. Επίσης έλεγε ο ίδιος πως: «Εγώ όταν ήμουν εις τον κόσμον με χιλίους τα έβαζα! Είχον καρδίαν λεοντιαίαν»*.

Αυτή η λιονταρίσια καρδιά του, αργότερα λειτούργησε ευεργετικά στη διάρκεια της μοναχικής του ζωής, τότε που χρειάστηκε, όχι με χιλίους ανθρώπους να τα βάλει, -άλλωστε εισερχόμενος στο μοναχικό στάδιο οι όροι της πάλης άλλαξαν, και αντί να παλεύει με σάρκα και αίμα δηλαδή με ανθρώπους-, τώρα έπρεπε να τα

βάλει με τα πνευματικά τέκνα της πονηρίας που είναι μυριάδες και ολόκληρες λεγεώνες δαιμόνων. Φυσικά η πάλη, η ανδρεία και η καρτερία που έδειξε ο Όσιος Γέροντας Ιωσήφ με τους δαίμονες και τα πάθη είναι παροιμιώδης. Όποιος νομίζει, ότι ίσως υπερβάλω λίγο, ας διαβάσει το βίο του Οσίου από τα πνευματικά του τέκνα, που έχει εκδοθεί εδώ και χρόνια και τότε θα του λυθούν όλες οι απορίες του.

Όταν ως νέος ο Όσιος βρίσκονταν στον κόσμο και εργαζόταν, δέχτηκε την πρώτη Θεία επίσκεψη. Αυτή η Θεία γεύση τον άλλαξε ριζικά. Τόσο πολύ τον άλλαξε, που άρχισε να εγκαταλείπει τους στόχους που είχε βάλει στη ζωή του ως νέος, βάζοντας πλέον στόχους πνευματικούς. Άρχισε αμέσως να μιμείται αυτά που διάβαζε στους βίους των Αγίων. Εδώ βλέπουμε καθαρά, πως είχε όλα τα γνωρίσματα ενός Αγίου, δηλαδή φιλότιμο καθαρό, χωρίς καν να σκεφθεί τον εαυτό του και τα νιάτα του, ζήλο θεού με επίγνωση και προ πάντων ευσπλαχνία και ταπείνωση. Τα δύο αυτά ιδιαίτερα γνωρίσματα των Αγίων, που στις μέρες μας κοντεύουν να γίνουν είδος προς εξαφάνιση. Βλέπουμε πως μετά την επίσκεψη της Θείας Χάριτος που δέχτηκε η ψυχή του, αποτίναξε το ζυγό της ύλης, ωσάν να άκουσε τη φωνή του Ευαγγελίου να του λέει πως πήγαινε σκόρπισε τα υπάρχοντά σου στους φτωχούς και ακολούθησέ με.

Έτσι έκανε αμέσως, χωρίς να χάσει καθόλου χρόνο, μοίρασε όλες του τις οικονομίες που είχε μαζέψει με κόπους και ιδρώτες σε φτωχούς, ενώ συγχρόνως η ψυχή του ένοιωθε πως ξαλάφρωνε κατά πολύ από το βάρος των υλικών αγαθών. Και ήταν αναγκαίο αυτό το ξεφόρτωμα, διότι είχε βάλει πλέον στόχο να αναχωρήσει για το Άγιον Όρος, όταν θα ερχόταν η κατάλληλη περίπτωση. Όμως αυτή η λίγη καθυστέρηση στον κόσμο δεν τον εμπόδισε καθόλου, αντιθέτως άρχισε να ζει με ασκητικά κατορθώματα, που ούτε αγιορείτες εκείνης της εποχής δεν είχαν κατορθώσει στο Άγιον Όρος. Δηλαδή ζούσε με τέλεια ασιτία και έτρωγε ανά δύο ημέρες!

Και ζητούσε συγχώρεση από τον Κύριο που έτρωγε ανά δύο ημέρες, ενώ έλεγε στον Κύριο πως όταν πάει στο Άγιον Όρος και γίνει μοναχός θα τρώει ανά οκτώ ημέρες, όπως διάβαζε στους βίους των Αγίων. Εδώ διακρίνουμε μεγάλη σοφία στον τότε νεαρό Άγιο, καθώς ξεκίνησε τον αγώνα του νομίμως και λέω νομίμως, διότι πρώτα έβγαλε από το σώμα και τη ψυχή του τα υλικά αγαθά ως ρυπαρό ιμάτιο, καθώς δεν θα μπορούσε να εισέλθει στο αθλητικό στάδιο δεμένος με το βαρύ φορτίο της ύλης. Επιπλέον, είχε και ως όπλο τις ευχές των φτωχών, τους οποίους ελέησε με τα χρήματά του κλπ. Τώρα λοιπόν, με αγωνία περίμενε την κατάλληλη στιγμή να αναχωρήσει για το πολυπόθητο Άγιον Όρος, διότι υπήρχαν δυσκολίες εκείνη την εποχή και δεν ήταν εύκολες οι μετακινήσεις.

Ως λέων που αναζητά το θήραμά του εισήλθε λοιπόν στο Άγιον Όρος ο νεαρός Φραγκίσκος, όπως ήταν το κατά κόσμον όνομά του. Διότι, αν για ένα λιοντάρι είναι άκρως αναγκαία η αναζήτηση του θηράματος για να διατηρηθεί στη ζωή, για τον νεαρό Φραγκίσκο ήταν άκρως απαραίτητη και μοναδικός στόχος η αναζήτηση του θηράματος που είναι η Θεία Χάρις, για να μην πεθάνει πνευματικώς και γίνει ο ίδιος θήραμα που αναζητά ο διάβολος ως άλλος λέων, ωρυόμενος ζητώντας ποιον να καταπιεί. Έτσι λοιπόν, η πρώτη του φροντίδα ήταν να βρει γέροντα οδηγό και όχι απλά γέροντα που να έχει πολυετή παραμονή στο Άγιον Όρος. Γέροντα που να έχει γευθεί τα Θεία, και όχι μόνο να τα έχει γευθεί, αλλά και να τα έχει κάνει κτήμα του. Διότι εάν δεν έβρισκε τέτοιο οδηγό, όπως προαναφέραμε θα ήταν μάλλον δύσκολη, ίσως αδύνατη, η επίτευξη του στόχου που είχε βάλει, δηλαδή η αναζήτηση της Θείας Χάριτος και η παντοτινή απόκτησή της.

Βλέπουμε στο νεαρό Φραγκίσκο έναν ασυνήθιστο Θείο ζήλο μέσα του για την απόκτηση της Θείας Χάριτος. Ποτέ δεν έκανε συμβιβασμούς, ούτε ως λαϊκός ακόμη που ήταν. Δεν αρκέστηκε να μονάσει σε μία συνοδεία, εύφορη από υλικά αγαθά με πλούσια εργόχειρα κλπ., όπως γίνεται σήμερα που οι νέοι εισερχόμενοι στο Άγιον Όρος προτιμούν πλούσια κελλιά με πλούσια εργόχειρα, με ακριβά αυτοκίνητα κλπ. Όμως για τον νεαρό Φραγκίσκο δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Η ψυχή του ήταν πληγωμένη από τη Θεία Αγάπη και όλα αυτά που προαναφέραμε, δηλ. πλούσια εργόχειρα, πλούσιες συνοδείες, του ήταν τρομερά εμπόδια στη βίωση της Θείας Αγάπης που είχε μέσα του σε μεγάλο βαθμό. Άλλωστε, αυτά τα πλούτη που προαναφέραμε τα είχε στον κόσμο και τα μοίρασε στους φτωχούς. Για ποιο λόγο λοιπόν να αποκτήσει πάλι αυτά που εμίσησε και εγκατέλειψε; Μα αν, ο μη γένοιτο, προτιμούσε πάλι αυτά που εγκατέλειψε στον κόσμο, αυτό θα ήταν η πνευματική καταστροφή του. Διότι το πυρ της Θείας Αγάπης που έκαιγε μέσα του, λίγο-λίγο θα έσβηνε και χωρίς να το καταλάβει θα γινόταν σαν κοσμικός.

Όμως αυτό ο νεαρός Φραγκίσκος γρήγορα το αντιλήφθηκε και δεν βιάστηκε να υποταγεί σε τυχόντα γέροντα, αλλά έψαχνε επιμελώς με πολύ αγωνία και με πολλά δάκρυα να του φανερώσει ο Θεός γέροντα οδηγό κατά την καρδιά του, δηλαδή γέροντα απλανή και σοφό κατά Θεόν, ώστε να τον κατευθύνει με σιγουριά στην εξεύρεση της Θείας Χάριτος. Και κατά τη διδασκαλία του αγίου Γέροντος Ιωσήφ, η απόκτηση της Θείας Χάριτος δεν γίνεται, παρά μόνο διά μέσου της κατά Θεόν υπακοής και συγχρόνως της νοεράς προσευχής.

Ο νεαρός Φραγκίσκος είχε ήδη γευθεί σε μεγάλο βαθμό την ενέργεια της Θείας Χάριτος και ο επόμενος στόχος του ήταν να την κάνει παντοτινό κτήμα του. Αλλά για να γίνει αυτό χρειάζεται ο απαραίτητος σοφός οδηγός, πράγμα για το οποίο δυσκολεύτηκε πάρα πολύ, γιατί εκείνη την εποχή στο Άγιον Όρος οι διδάσκαλοι της νοεράς προσευχής είχαν σχεδόν εκλείψει. Και αν υπήρχαν ελάχιστοι, αυτοί ήταν στα τέλη της ζωής τους. Η περίπτωση του νεαρού Φραγκίσκου μοιάζει θα λέγαμε με την περίπτωση του Μεγάλου Βασιλείου που όταν πήγε στην Αθήνα να σπουδάσει, οι διδάσκαλοι που βρήκε εκείνη την εποχή ήταν πολύ απογοητευτικοί για τον Άγιο, διότι οι γνώσεις του Αγίου υπερείχαν κατά πολύ από τους τότε διδασκάλους των φιλοσοφικών Σχολών της Αθήνας.

Κάτι παρόμοιο συνέβη και με τον νεαρό Φραγκίσκο, όταν έφθασε στο Άγιον Όρος, δεν βρήκε αυτά που ποθούσε και φανταζότανε. Διότι όταν σε μια ψυχή καίει ασίγαστα το Θεϊκό πυρ της αγάπης, είναι αδύνατο να συμβιβαστεί με υποχωρήσεις, όπως δηλαδή κάνουμε εμείς σήμερα. Έτσι και σε εκείνη την εποχή που έτυχε να φθάσει στο Άγιον Όρος ο νεαρός Φραγκίσκος, γινόντουσαν οι ανάλογες οικονομίες, υποχωρήσεις και συμβιβασμοί κλπ. Ο κάθε αγωνιστής που αξιώθηκε να γευθεί ενέργεια της Θείας Χάριτος και ο χαρακτήρας του είναι παρόμοιος του Αγίου Ιωσήφ, δηλ. φιλότιμος κλπ., βιώνει ένα εσωτερικό μαρτύριο αγωνίας μη τυχόν τον εγκαταλείπει αυτή η ενέργεια της Θείας Χάριτος. Διότι, έως ότου γίνει κτήμα πλέον η Θεία Χάρις στον αγωνιστή, αυτό το μαρτύριο είναι αναπόφευκτο. Και όταν κατορθώσει ο αγωνιστής να του γίνει κτήμα του η Θεία Χάρις τότε αυτός ο αγωνιστής λέγεται Άγιος. Αυτό το ύψιστο και μέγα κατόρθωμα

έγινε και στο Άγιο Ιωσήφ, αφού πρώτα έχυσε άφθονο αίμα σωματικό και ψυχικό στο στάδιο του αγώνος εναντίον των τριών κακών. Της σαρκός, του κόσμου και του Διαβόλου. Έτσι λοιπόν διαπιστώνουμε πως ο νεαρός Φραγκίσκος δεν ήταν απλά ένας υποψήφιος δόκιμος με κάποιον φαινομενικό καλογερικό ζήλο που αναζητούσε συνοδεία να γίνει μοναχός, όπως συμβαίνει σήμερα σε πολλούς υποψηφίους δόκιμους.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά βλέπουμε στους νέους που έρχονται για μοναχοί να επιδεικνύουν τα προσόντα τους που τυχόν έχουν, για να βοηθήσουν, όπως λένε το Μοναστήρι, αγνοώντας πως αυτοί οι ίδιοι έχουν ανάγκη να τους βοηθήσει η Μονή για να μπουν στο πνεύμα της μετανοίας, που είναι η αρχή της μοναχικής ζωής και το τέλος της. Φυσικά οι νέοι που επιδεικνύουν τα προσόντα τους στην αρχή, όπως είπαμε από καλή διάθεση και ενδιαφέρουν το κάνουν, αλλά όμως δεν βοηθούνται έτσι οι ίδιοι. Διότι, αν ένας δόκιμος αναλάβει διακόνημα γραμματέως στο μοναστήρι επειδή έχει τα προσόντα, τι βοήθεια θα πάρει αυτός ο δόκιμος; Πως θα φύγει ο κόσμος από μέσα του;

Ωστε λοιπόν ο νεαρός Φραγκίσκος ήταν ένα φαινόμενο θα λέγαμε και μάλιστα ασυνήθιστο. Αυτό το φαινόμενο γρήγορα το διέκρινε ο μέγας διακριτικός και σοφός της ερήμου εκείνης της εποχής, γέροντας Δανιήλ Κατανουκιώτης. Αφού τον δοκίμασε λίγες μέρες στη συνοδεία του, ο λίχνος της διακρίσεως γέροντας Δανιήλ διέκρινε πως ο νεαρός Φραγκίσκος είχε πύρινο ζήλο, είχε τρομερή ασκητική πολιτεία και δεν άρμοζε να μένει με πολλούς, αλλά ξέχωρα, το πολύ με έναν ακόμη -όπως και έγινε αργότερα- και εκεί να παλεύει σώμα με σώμα με τους δαίμονες και τα πάθη. Εκεί να ξεδιψάσει από το ακόρεστο ύδωρ που πρότεινε ο Κύριος μας στην Αγία Φωτεινή την Σαμαρίτιδα. Εγκαταστάθηκε λοιπόν ο νεαρός Άγιος σε ένα σπήλαιο μικρό, όχι πολύ μακριά από τον πνευματικό του πατέρα Γέροντα Δανιήλ Κατουνακιώτη.

Όντως εδώ βλέπουμε παράδοξα πράγματα. Βλέπουμε έναν νεαρό να ζει νηπτικά, να παλεύει με πάθη και δαιμόνια, όπως πάλευε κάποτε ο νεαρός Μέγας Αντώνιος. Βλέπουμε έναν νεαρό ακόμη με τα λαϊκά του ρούχα, που ούτε καν δόκιμος δεν ήταν, να μην έχει καμία σχέση με τους σύγχρονούς του πατέρες Αγιορείτες εκείνης της εποχής που είχαν αρκασθεί στα ωραία εργόχειρα και στις τυπικές ακολουθίες, που φυσικά δεν μπορούμε να πούμε πως δεν ήταν και αυτά καλά. Αλλά για τον νεαρό άγιο αυτά του ήταν εμπόδιο τρόπον τινά. Βλέπουμε έναν νεαρό ακόμη λαϊκό να είναι ήδη μύστης των ουρανίων! Μία κατάσταση πνευματική που ήταν ξένη και άγευστη σε αγιορείτες με πολύχρονη παραμονή στο Άγιον Όρος.

Το ότι δεν κινδύνεψε ο νεαρός Φραγκίσκος από το πνεύμα της υπερηφάνειας και της πλάνης, -ενώ θα μπορούσε να πέσει σε αυτά εξαιτίας της υψηλής και

υπεράνθρωπης ασκητικής πολιτείας του-, οφείλεται στις μεγάλες αρετές που καλλιεργούσε, δηλ. την αυτομεμψία που είναι η ταπεινοφροσύνη, την κατά Θεόν υπακοή και την πίστη που έδειχνε στον πνευματικό του πατέρα. Χωρίς αυτά πολύ μεγάλοι ασκητές πέσανε σε πλάνη και τέλος στο πνεύμα της υπερηφάνειας που είναι ο χειρότερος όλεθρος.

Στη συνέχεια, ο Θεός οικονόμησε, μάλλον πραγματοποίησε την παραίνεση του πνευματικού του πατρός, να ζήσει μαζί με έναν ακόμη συνασκητή του και αυτός ήταν νέος μοναχός ονόματι Αρσένιος, αγαθός και απλούς στον χαρακτήρα του, με πλούσια σωματικά προσόντα, αλλά υστερούσε κατά πολύ στην πνευματική αντίληψη του νεαρού Φραγκίσκου, ώστε και ο ίδιος το ομολόγησε και υποτάχθηκε με πάρα πολύ ταπείνωση και υπακοή στον νεαρό Φραγκίσκο! Όσο παράδοξο και αν ακούγεται να υποταχθεί μοναχός σε έναν λαϊκό υποψήφιο μοναχό.

Η συνέχεια της ζωής των δύο ασκητών είναι σχεδόν αμίμητη και απaráμιλλη, δεν γίνεται να χωρέσει αυτή η πολιτεία σε χλιαρούς, που άλλοτε αγωνίζονται και άλλοτε τα ρίχνουν στην οικονομία, λόγω πολλών προφάσεων αμαρτωλών, «ων πρώτος ειμί εγώ». Εμένα αυτό που με κάνει να θαυμάζω πολύ τον Άγιο Ιωσήφ, είναι το αμετάκλητον από τον στόχο του μέχρι θανάτου και συχνά έλεγε στον εαυτό του και στα καλογέρια του αργότερα, πως όταν τον πολεμούσανε φρικτά πάθη και οι δαίμονες έλεγε: «Δια να κερδίσει ελευθερίαν ο άνθρωπος από τα πάθη, οφείλει να σαπίσει το σώμα του και να μην ψηφίζει τον θάνατον»*, δηλ. να μην υπολογίζει καθόλου το θάνατο, που σημαίνει πως αφού η πράξη αυτή που φαίνεται ωραία και γλυκιά αλλά με χωρίζει από το στόχο μου που είναι η απόκτηση της Θείας Χάριτος, προτιμώ να πεθάνω αγωνιζόμενος, παρά να παραδοθώ στην πράξη που θα με χωρίσει από το στόχο μου.

Αλήθεια, ποιος να μη θαυμάσει τέτοιου είδους ανδρεία; Πώς να μη φρίξουν οι δαίμονες με μία τέτοια απόφαση θανάτου ενός αγωνιστού; Και το κυριότερο, πώς να μην κατασκηνώσει η Θεία Χάρις σε μία τέτοια λεονταρίσια καρδιά; Διότι μας έχει προειδοποιήσει ο Θεός στην Αγία Γραφή και μας λέει πως: «Δειλός άνδρας να μη βγει ποτέ σε πόλεμο». Δεν θέλω να σχολιάσω τις καταστροφικές συνέπειες του δειλού που βγαίνει σε πόλεμο, ο νοών νοείτω... Φυσικά, αυτό ο Άγιος Γέροντας Ιωσήφ το είχε βάλει βαθιά στην ψυχή του και είχε πάρει οριστικό διαζύγιο από τη δειλία σχεδόν παιδιόθεν. Πάντως δεν χωρά αμφιβολία, πως τα μεγάλα ασκητικά κατορθώματα του Αγίου Γέροντος Ιωσήφ πηγάζανε από τη μεγάλη και καθαρή πίστη που είχε στο Θεό μας και ιδιαιτέρως στην Παναγία μας.

Και όταν λέμε πίστη δεν εννοούμε ένα δυνατό συναισθηματισμό προς το Θεό, όπως κακώς κάνουν οι Δυτικοί, αλλά και πολλοί στην Ορθοδοξία μας, ο οποίος συναισθηματισμός είναι εντελώς άκαρπος χωρίς τους καρπούς της Θείας Χάριτος.

Αλλά πίστη καθαρή από αυτές τις βλαβερές τοξίνες. Μια πίστη θα λέγαμε με απλά λόγια, φίλος με τον Θεό! Μόνο αυτή η πίστη εμπνέει τέτοια υπεράνθρωπα ασκητικά κατορθώματα, που αν τα μελετήσουμε προσεκτικά στο βίο του Αγίου Γέροντος Ιωσήφ που έχουμε γράψει τα καλογέρια του, θα αναφωνήσουμε με δέος και θα πούμε, πως αν δεν είχε τέτοια πίστη που προαναφέραμε, έπρεπε να είχε πεθάνει νωρίς-νωρίς από νέος. Διότι οι φυσικές δυνάμεις του ανθρώπου αν δεν ανανεώνονται μυστικώς από τη Θεία Χάρη, έχουν μαθηματική ακρίβεια εξαντλήσεως και σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στις υπεράνθρωπες προσπάθειες που θα επιχειρήσει ο αγωνιστής που δεν φρόντισε να οπλιστεί με τη δύναμη της Θείας Χάριτος, αλλά υπολόγισε και πίστεψε στις δικές του μετρημένες δυνάμεις.

Σε όλο το βίο του Αγίου Γέροντος Ιωσήφ, αν εξετάσουμε καλά, θα δούμε πως η πίστη του προς το Θεό ήταν η κορωνίδα. Αυτή ήταν σαν ένα όχημα, τρόπον τινά θα λέγαμε, που εξαφάνιζε κάθε εμπόδιο που τύχαινε στο διάβα του. Πολλά θα μπορούσαμε να πούμε ακόμη για τα μεγαλεία της πίστεως του Αγίου Ιωσήφ, αλλά εγώ βιάζομαι να φθάσω στο κεντρικότερο θέμα για τον Άγιο, που είναι η νοερά προσευχή. Αλλά πριν κάνω λόγο για το κεντρικό αυτό θέμα, θα ήταν παράλειψη αν δεν αναφέρουμε πως ο Άγιος Γέροντας Ιωσήφ μαζί με τον συνασκητή του π. Αρσένιο, κατόπιν συμβουλής και παραινέσεως του σοφού Γέροντα Δανιήλ Κατουνακιώτου, έπρεπε να πάρουν την σφραγίδα της καλογερικής του Αγίου Όρους, δηλαδή να γηροκομήσουν Γέροντα και μετά οι ίδιοι να πάρουν τη διαδοχή και να γίνουν γέροντες.

Όντως άκρως απαραίτητη αυτή η σφραγίδα για να προκόψει ο μοναχός στην καλογερική ζωή. Διότι, αν δεν έχουμε τις ευχές των πατέρων μας που γηροκομήσαμε ως όπλο και προστασία για τη ζωή μας, αλήθεια ποιος άλλος θα μπορέσει να μας βοηθήσει; Αφού λοιπόν καλώς αναπαύσανε τα δύο γεροντάκια Ιωσήφ και Εφραίμ σε ένα κελλάκι στα Κατουνάκια, πήρανε νομίμως τη σφραγίδα από την Παναγία μας τη μεγάλη Ηγουμένη και Γερόντισσα του Αγίου Όρους. Και έτσι λοιπόν, προστέθηκε στη συνέχεια ζήλος στο ζήλο και αγάπη στην αγάπη. Διότι δεν είναι λίγο πράγμα η ευλογία των Πατέρων τους, τούς οποίους αναπαύσανε.

Ας με συγχωρέσει ο Άγιος Γέροντας Ιωσήφ που καταπιάστηκα με την αγία ζωή του, διότι διαπιστώνω ότι όσο προχωράω στον ταπεινό μου λόγο, όσο παραλήψεις και λάθη κάνω και μάλλον θα βρεθώ στο τέλος να τον έχω αδικήσει πολύ, διότι όντως δεν ξέρω από πού να αρχίσω. Αλλά πριν κάνω λόγο για το επάγγελμα του που ήταν η νοερά προσευχή, πρέπει να πούμε πως ο μακάριος ήταν άκρως ευκατάνυκτος. Τα μάτια του ήταν δύο πηγές δακρύων, μάλλον ποταμοί δακρύων. Τα αείρροα δάκρυα μας λένε οι Άγιοι Πατέρες, πως είναι η σφραγίδα της μετανοίας που ζει κανείς. Αν δεν βλέπει ο αγωνιστής μοναχός να έχει αυτό το χάρισμα, πρέπει να ξέρει πως κλέπτεται από τα τρία κακά, δηλαδή τη φιλαργυρία, την φιλοδοξία και την φιληδονία.

Παραπομπή: * Από το βιβλίο «Ο γέροντας μου Ιωσήφ ο Ησυχαστής και Σπηλαιώτης» του Γέροντος Εφραίμ Φιλοθείτου.

(συνεχίζεται, το δεύτερο μέρος θα αναρτηθεί αύριο)